

ἀπάνου του, ἴσιαζε ἓνα λουριὶ πού ἦτανε στραβά, ἔπλενε μὲ τὸ σφουγγάρι τὰ ρουθούνια τοῦ ἀλόγου, τὸ ξανακαμάρωνε, τοῦ χτένιζε τὸ κούτελο, πάλι τὸ μορφοκύτταζε ἀπὸ μακρυνά, σφυρίζοντας ἓναν ἦχο βαρετό, ὅλο τὸν ἴδιο.

Τὸ ἄλογο στεκόταν ἀδιάφορο, ὑπομονητικό. Κάπου - κάπου ἐτέντωνε ταυτιά του κ' ἐκύτταζε προσεχτικά ἓνα κάρρο πὺν περνοῦσε, ἓνα μανάβη πὺν ἐφώναζε. Ἐνοιωθε πὺς τὸ καθάριζαν, τὸ χᾶιδευαν, τὸ στόλιζαν, κάτι εὐχάριστο τοῦ κάνανε, μὰ τί εἶδους στολισμό, τί εἶδους καθαριότητα δὲν ἔνοιωθε. Αὐτὸ στεκόταν ἥσυχο, ὡς πὺν νάκούσῃ τὴ φωνὴ ἢ νά νοιώσῃ τὸ χαστοῦκι ποῦχε μάθει νὰ τοῦ δίνουν, στὸ λαιμὸ ἢ στὰ καπούλια, ὅταν ἔπρεπε νὰ κωλώσῃ γιὰ ζέψιμο ἢ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ δρόμο.

Ἄν εἶχε γίνεῖ πιὸ ὠραῖο, δὲν τὸ καταλάβαινε. Ἐκεῖνος πὺν τὸ στόλιζε, τὸ χτένιζε, τὸ ὁμόρφαινε, δὲν ἦταν ἀπ' τὸ γένος του. κι' ὅπως ἐννοοῦσε αὐτὸς τὴν ὁμορφιὰ γιὰ τὸν ὁμοιο του, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πὺς θὰ τὴν ἐνοιωθε ὁμοια τὸ ζῶο : Μπορεῖ γι' αὐτὸ ἢ φορεσιά του, τὸ λουστράρισμα, τὸ χτένισμα πὺν τοῦκανε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦταν ἀσχημιά. Ποιὸς ξέρεῖ ; Τὸ ἴδιο σὰ νὰ στόλιζε τὸν ἄνθρωπο ἓνα βῶδι, ἓνας σκύλος, ἓνα ἄλογο.

Ὁ σεῖτς, ἀφοῦ τέλειωσε τὴν ἐτοιμασία, ἐμάζεψε τὸν κουβᾶ, τὸ σφούγγισε, τὸ ξύστρησε κ' ἐπῆγε μέσα.

Τὸ ἄλογο, ἀδιάφορο, βλέποντας σ' ἓναν ἄλλον κόσμον, στὸ δικό του, στεκότανε καὶ κύτταζε....

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Θλιβεραὶ ἀναμνήσεις

Αὐστηρὰ φροῦρησις διὰ τὰς τιμὰς τῶν ἀνυπάρχων τροφίμων